

Mr H. VAN DER VEGTE †

HET IS EEN EIGENAARDIGE LOOPBAAN geweest, de loopbaan van oud-Minister van der Vegte, die verleden week na langdurige ongesteldheid op 65-jarigen leeftijd te 's-Gravenhage overleden is. Want eerst in het laatste tiental jaren van zijn leven werd hij geroepen tot het hooge ambt van minister, waardoor hij toch voor het geheele Nederlandsche volk bekendheid gekregen heeft.

Het gaat gewoonlijk anders met onze staatslieden. Menig staatsman komt reeds op tamelijk jeugdigen leeftijd „in de politiek” — met Mr van der Vegte is dit gansch anders geweest. Op een leeftijd, waarop anderen gaan denken aan de afsluiting hunner werkzaamheden, werd hij door den kabinetsformateur Jhr Mr D. J. de Geer in Maart 1926 aangezocht de portefeuille van Waterstaat te aanvaarden.

Eerst toen werd de nu ontslapene een man, die algemeene bekendheid verkreeg; dat Minister De Geer hem in zijn kabinet riep, bewijst intusschen, dat er onder de vooraanstaanden in den lande lieden waren, die Mr Van der Vegte niettemin terdege kenden in zijn beteekenis.

Te Zwolle kende ieder meelevend inwoner hem reeds in zijn beteekenis. Mr Hendrik van der Vegte, zoon van een Zwolsch geslacht, was een populair man in zijn stad. Geboren op 15 Augustus 1868 heeft deze kleinzoon van den bekenden vader der Afscheiding van 1834, Dr H. de Cock, na voorspoedige studie aan de Leidsche universiteit, al spoedig zijn talenten leeren gebruiken in dienst van zijn vaderstad. Want nog maar nauwelijks had hij zich daar gevestigd als advocaat, of de antirevolutionnaire partij vaardigde hem af naar den gemeenteraad en het is in dit college, dat Mr Van der Vegte blijk gegeven heeft *een geboren regent* te zijn. Al heel spoedig werd hij dan ook wethouder, welke functie hij na meer dan tien jaar verwisselde met die van lid van Gedeputeerde Staten van Overijssel. En deze functie bekleedde hij tot 1926.

Zwolle kende dus wel zijn Van der Vegte, en de stad eerde en vereerde hem, in wien zij den geboren regent had leeren kennen. Mr Van der Vegte bezat de gave van den humor, en hij smeedde er in zijn knappe redevoeringen dikwijls een geducht wapen van, dat hij echter steeds op nobele wijze hanteerde. Overijssel verstond zijn knappen jurist, want een drukke advocatenpraktijk had den regent voor eenzijdigheid behoed, en had hem lief, omdat hij Overijssel verstond. Daarom mogen wij ook zeggen: echt gelééfd, met zijn hart en ziel geleefd heeft Mr Van der Vegte toch eigenlijk wel het sterkst in Zwolle.

Wie hem na zijn ministersloopbaan in een der Haagsche straten ontmoette, oordeelde, dat Mr Van der Vegte wel erg vroeg oud geworden was, maar constateerde ook met weemoed, hoe op dien karakteristieken kop de trekken van den sterken regent waren verzacht. De humor scheen gebleven te zijn, zij het nog milder dan

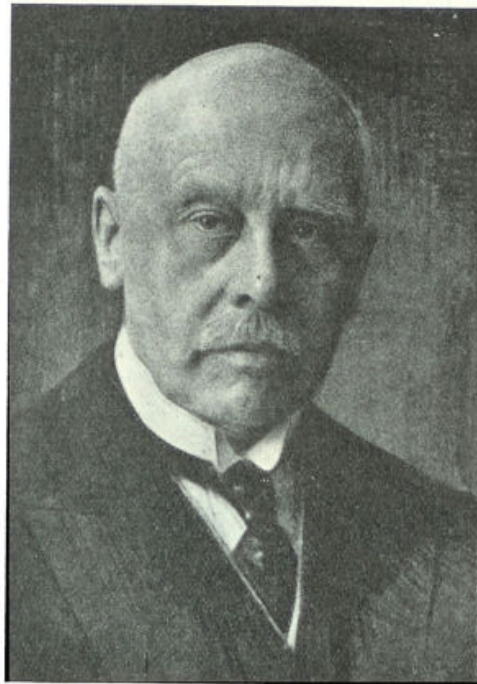
voorheen. Nu is hij, de bekwame werker, ontslapen en in Zwolle ter ruste gelegd.

En dit geschiedde onder buitengewoon groote belangstelling, terwijl zeer waardeerende woorden als herinnering aan den ontslapene werden gesproken. Ds Gispen uit Scheveningen noemde het een voorrecht den overledene van kind af gekend te hebben. Zijn laatste bezoek was een bezoek van groote vriendschap geweest. Het geloof van den stervende was op het kruis van Jezus Christus gericht. Gedurende het gansche leven van Mr Van der Vegte heeft God aan hem bevestigd, dat Hij blijft met wie met Hem is.

Wat Mr Van der Vegte voor zijn ambtgenooten-ministers is geweest, werd aan de groeve wel schoon vertolkt door Jhr De Geer. Een toegewijd werker noemde hij den ontslapene, een man met een teer geweten en ernstig plichtsbef. Een man, die zijn weg niet zélf koos, wat wel bleek, toen hij een rustigen en geliefden werkring opgaf voor het ministerschap.

„De zuiverheid van zijn motieven, zijn edel karakter, aldus Jhr de Geer, maakten hem geliefd en geëerd bij zijn ambtgenooten. In het kabinet sprak hij in spannende oogenblikken vaak het bevrijdende woord; zijn kameradschappelijke omgang, groote levenservaring en scherpzinnigheid waren zijn ambtgenooten tot grooten steun. Hij was een man van een krachtige overtuiging, van aanpakken: harmonie en evenwichtigheid waren zijn voornaamste karaktertrekken. Zijn gewezen ambtgenooten, uit wier midden hij als eerste wordt weggenomen, zullen zijn nagedachtenis in hooge eere houden.”

Q. A. DE R.

„De zuiverheid van zijn motieven, zijn edel karakter, aldus Jhr de Geer, maakten hem geliefd en geëerd bij zijn ambtgenooten. In het kabinet sprak hij in spannende oogenblikken vaak het bevrijdende woord; zijn kameradschappelijke omgang, groote levenservaring en scherpzinnigheid waren zijn ambtgenooten tot grooten steun. Hij was een man van een krachtige overtuiging, van aanpakken: harmonie en evenwichtigheid waren zijn voornaamste karaktertrekken. Zijn gewezen ambtgenooten, uit wier midden hij als eerste wordt weggenomen, zullen zijn nagedachtenis in hooge eere houden.”

Q. A. DE R.

KLEINE HAMERS

door H. M.

De daad en het leven van de daad, zooals men dat noemt, verwoesten het zieleleven van den mensch, als hij in het diepst van zijn gemoed geen tegenwicht daartegenover vindt. Al is zijn werkzaamheid nog zoo veel omvattend, ze kan het evenwicht der ziel niet scheppen, waardoor het bestaan van den mensch draaglijk wordt. Ja, naarmate hij meer in de strikken der activiteit gevangen raakt, boet hij dat evenwicht meer in. Let maar op de verschijnselen van innerlijk wegsterven en zich-zelf-verliezen bij groote figuren als Caesar, Napoleon, Cromwell. Op een bepaald tijdstip in hun leven komt plotseling, niemand weet hoe en waardoor, waanzin en vernietiging over hen. En weten we niet allen, hoe een fabrikant, een ambtenaar, een koopman, als ze tientallen van jaren in dezelfde richting werkzaam geweest zijn, op onverklaarbare wijze soms instorten, zoodra dat werk op zekeren dag ineens ophoudt?

JACOB WASSERMANN

Beste vrienden, de oorzaak van veel mislukkingen in deze wereld is dit: de menschen kunnen maar niet zien, wat er vlak bij hen ligt. De meesten vergeten hun taak, omdat ze iets willen doen, dat niet van hen verlangd wordt. STANLEY